

Teksas'taki Bir Tutsaktan Mektup

07.11.2019 • Revcom Yazıları • Yeni Komünizm

Editörün Notu: Aşağıdaki mektup 12 Ekim 2019 tarihinde ABD Teksas'ta cezaevinden gönderilmiş bir tutsak mektuptur. 4 Kasım 2019 tarihinde revcom.us web sitesinde yayınlanmıştır. Çevirisini takipçilerimiz için aktarıyoruz. Kaynak için bkz:
<https://revcom.us/a/620/letter-from-a-texas-prisoner-en.html>



Anlatacaklarım, mevcut durum hakkındaki düşüncelerimdir:

Revolution gazetesinde bahsedilen tespitler üzerine koğuştan birileriyle konuşmuştum. Pek çoğu oldukça basit şekilde “Trump’ın canı cehenneme” “gitmesi gerek” şeklindeki görüşlerden ötesine sahip değildi. Yalnızca arkadaşlarımdan bir kişi çalkantılı bir dönemle karşı karşıya olduğumuzu kavramıştı. Tüm bu dönüşüm süreci sorunsuz bir şekilde gerçekleşmeyecek, belirli bir korku durumu mevcut, pek çok kişinin de bu korkuyu hissettiğini düşünüyorum; yaşamın normal rutininden kopma korkusu, insanları yaşamlarındaki rahatlıktan çıkartacak bir kaosun korkusudur bu...

Kimileri bu durumdan o kadar korkuyor ki, hiçbir şey yapmıyorlar, “konfor alanlarından” uzaklaşmasınlar diye hiçbir şey başlatmıyorlar. Nereden geldiklerini anlıyorum, çünkü kaosun getireceklerinden endişeliler. Bu geçiş süreci veya rejim değişikliği girişimi şiddete mi dayanacak? Ya başarısız olursa? Sonuçları korkunç olur mu? Peki ya ailem ne olacak? Bütün bu kaygılar haklı kaygılardır. Dostuma ve masada beni duyan kişilere tüm bunları memnuniyetle karşıladığımı, iktidardaki faşist rejime karşı açık ve cesurca karşı çıkılması gerektiğini ve ortaya çıkan herhangi bir kaosun ve “zor zamanların” buna değeceğini söyledim! Acı çekmek hiçbir şey yapmamaktan ve çok daha feci acılar çekmekten daha iyidir; çünkü bizler daha iyi bir gelecek için savaşıp mücadele ediyoruz! Eğer hiçbir şey yapmazsak, faşist bir iktidarın tamamen gelişmesine izin verirse ve bu Kapitalist/Emperyalizm sisteminin insanlığa ve gezegene eziyet etmesine izin vermeye devam edersek, işte o zaman kendi kaderimizi,

insanlığın ve gezegenin kaderini mühürlemiş oluruz, dehşet korkulara, aşırı derecede açgözlü olan egemen sınıfın yıkıcılığına ve onları iktidarda tutan berbat bir sisteme razı gelmiş oluruz.

Onlara hak verdim, evet... bir şey yapsak da yapmasak da her iki durumda da “çalkantılı zamanlara” doğru gidiyoruz, bu gidişat halen devam ediyor, çünkü sistem böyle olmasını dayatıyor. Ve faşistlere karşı bu tepki halihazırda başarısız olmuş bir sisteme ve kapitalist sistemin getirdiği sonuçlara karşı bir tepkidir. Bu yüzden HAREKETE GEÇMELİYİZ, yapılacak en iyi şey ne kadar zor olursa olsun bir şeyleri değiştirmek için mücadele etmek ve HAREKETE GEÇMEKTİR. Eğer başarısız olursak sonraki kuşaklar en azından denediğimizi bilecekler ve girişimimizden geriye kalanlar halen orada olacak ve bizim kaldığımız yerden devam etmeleri için onlara cesaret verecek, elimizden bayrağı devralacaklar ve insanlığı kurtarmak için mücadeleyi sürdürecekler, tıpkı bizlerin de geçmişte kaybettiğimiz yoldaşlardan devraldığımız gibi... Dolayısıyla kazanmak veya kaybetmek... orada olmak gerekiyor ve hiçbir şey yapmamaktansa bir şeyler yapmak daha iyidir.

Açıkçası, onlara yaptığım bu küçük konuşma az önce yazdıklarım kadar canlı değildi, fakat konuşmayı kelimesi kelimesine anımsayamadığım için burada özet olarak aktardım. Arkadaşım, dediğim her şeyle hemfikirdi ve mücadele edilmesi gerektiği konusunda hak veriyordu, ayrıca kendini bizim yanımızda olarak görüyordu. Ancak kendisi halen “hiçbir şeyin işe yaramayacağı ve kaderimizin her zaman bir avuç insanın elinde acı çekmek olduğu, hiçbir şeyin fark etmeyeceği, çünkü nasılsa en sonunda hepimizin ölüp gideceği (haha) şeklindeki” bu “yenilgici” görüşle mücadele içinde. Böylesi bakış açılarından kopması için arkadaşımınla mücadeleye devam edeceğim.